

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 598/2015
02.09.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Веска Крстајића, председника већа, Биљане Синановић, Горана Чавлине, Соње Павловић и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Зорицом Стојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног М.Н., због кривичног дела кријумчарење у покушају из члана 230. став 1. у вези члана 30. и члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адв. Р.М.Ђ., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Шапцу ЗКж 206/14 од 09.02.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду КжЗ 14/15 од 11.05.2015. године, у седници већа одржаној дана 02.09.2015. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.Н., адв. Р.М.Ђ., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Шапцу ЗКж 206/14 од 09.02.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду КжЗ 14/15 од 11.05.2015. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1. ЗКП, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лозници 4К бр. 571/13 од 24.02.2014. године окривљени М.М. оглашен је кривим због кривичног дела кријумчарење у покушају из члана 230. став 1. у вези члана 30. КЗ за које му је изречена условна осуда, тако што му је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци и истовремено одређено да се иста неће извршити ако окривљени у року од две године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело а затим осуђен и на новчану казну у износу од 10.000,00 динара, као споредну казну. Истом пресудом окривљени М.Н. је на основу одредбе члана 423. тачка 2. ЗКП ослобођен од оптужбе да је извршио кривично дело кријумчарење у покушају из члана 230. став 1. у вези члана 30. и члана 33. КЗ. Трошкови кривичног поступка су на основу члана 265. став 1. у вези члана 261. ЗКП пали на терет буџетских средстава суда.

Пресудом Вишег суда у Шапцу ЗКж 206/14 од 09.02.2015. године преиначена је пресуда Основног суда у Лозници 4К бр. 571/13 од 24.02.2014. године, у ослобађајућем делу и делу који се односи на трошкове кривичног поступка, тако што је окривљени М.Н. оглашен кривим због извршења кривичног дела кријумчарење у покушају из члана 230. став 1. у вези члана 30. КЗ, за које му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци и истовремено одређено да се она неће извршити ако окривљени у року од две године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело а затим применом законских норми осуђен и на новчану казну у износу од 10.000,00 динара коју је дужан да плати у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, и одлучено да ако окривљени то не учини, новчана казна ће му бити замењена казном затвора, тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне рачунати по један дан казне затвора.

Истом пресудом окривљени су обавезани да солидарно накнаде трошкове кривичног поступка у висини од 7.600,00 динара а на име паушала да окривљени М.Н. плати износ од 2.000,00 динара, у року од 15 дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења. У преосталом непреиначеном делу, пресуда Основног суда у Лозници 4К бр. 571/13 од 24.02.2014. године је потврђена.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж3 14/15 од 11.05.2015. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног М.Н., а пресуда Вишег суда у Шапцу ЗКж 206/14 од 09.02.2015. године, потврђена.

Против правноснажних пресуда Вишег суда у Шапцу ЗКж 206/14 од 09.02.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж3 14/15 од 11.05.2015. године, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног М.Н., адв. Р.М.Ђ., због повреде закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, с'предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, укине правноснажне пресуде Вишег суда у Шапцу ЗКж 206/14 од 09.02.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж3 14/15 од 11.05.2015. године и предмет врати Вишем суду у Шапцу на поновно одлучивање или пак да исте преиначи уз уважавање навода из поднетог захтева. Предложио је да Врховни касациони суд одреди одлагање извршења другостепене пресуде као и да бранилац окривљеног буде обавештен о седници већа Врховног касационог суда, а ради присуства истој.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, са одлукама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.Н., адв. Р.М.Ђ., у односу на повреду закона - члан 439. тачка 1) ЗКП је неоснован, док је у осталом делу недозвољен.

Бранилац окривљеног М.Н. у захтеву за заштиту законитости формално није означио повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, као основ побијања, међутим, из образложења захтева произилази да указује на ову повреду закона, обзиром да у захтеву истиче да дело за које се окривљени гони није кривично дело. У вези са тим бранилац истиче да кривично дело кријумчарење из члана 230. став 1. КЗ по законским обележјима има предвиђене две алтернативне радње а не четири, како то наводи апелациони суд и то „бављење“ преношењем робе као радњом одређеном трајним глаголом, што по ставу подносиоца захтева представља одређење починиоца дела да кријумчарење предузима континуирано, у више наврата и да је спреман да радњу понови, и „преношење“ у ком случају се „цене квалификаторне околности: наоружаност, поступање у групи, употреба силе или претње“ те је, у описаним радњама из оптужног акта и изреке пресуде несумњиво да окривљени и није пренео робу преко граничне линије, па тако није ни починио предметно кривично дело.

Наводе истакнуте у захтеву браниоца окривљеног М.Н. Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Кривично дело кријумчарење из члана 230. става 1. Кривичног законика чини онај „ко се бави преношењем робе преко царинске линије избегавајући мере царинског надзора или ко избегавајући мере царинског надзора пренесе робу преко царинске линије наоружан, у групи или уз употребу силе и претње“.

Законска диспозиција овог кривичног дела предвиђа четири алтернативно прописане радње, и то: 1) бављење преношењем робе; 2) преношење од лица које је наоружано; 3) преношење у групи и 4) преношење употребом силе или претње. Радњу извршења чини преношење робе преко царинске линије тако што се избегавају мере царинског надзора, а што мора бити учињено са умишљајем.

Према чињеничном опису датом у изреци правноснажне пресуде Вишег суда у Шапцу ЗКж 206/14 од 09.02.2015. године, окривљени М.Н. је у урачунљивом стању и са умишљајем у време и на месту ближе описаном у изреци правноснажне пресуде „у групи покушао да избегавајући мере царинског надзора пренесе робу преко царинске линије из Републике Србије у БиХ, на тај начин што је окривљени М.Н. на десну обалу реке Дрине довезао возило марке „А.“ без регистарских ознака у коме су се налазила два телета, након чега је НН лице изашло из возила и почело истовар телади, док је окривљени М.М. који се са једним НН лицем налазио у металном чамцу, прихватио једно теле и утоварио у чамац, у ком тренутку је интервенисала патрола полиције службеника СГП „Гучево“ након чега су окривљени М.Н. и два НН лица побегла са лица места ...“.

Дакле, према чињеничном опису окривљени М.Н. је критичном приликом са умишљајем, у групи покушао да избегавајући мере царинског надзора, пренесе робу - телад преко царинске линије избегавајући мере царинског надзора и на тај начин и по оцени Врховног касационог суда покушао да изврши једну од четири алтернативно предвиђених кривичноправних радњи „преношење у групи“, које поред осталих елемената чине кривично дело кријумчарење у покушају из члана 230. став 1. у вези члана 30. КЗ.

Како је суд неспорно утврдио да је окривљени М.Н. покушао да избегавајући мере царинског надзора, пренесе робу преко царинске линије у групи, то су супротна указивања браниоца окривљеног, у смислу да дело постоји само ако је кријумчарена роба и пренета преко граничне линије, оцењена као неоснована.

Врховни касациони суд налази да из чињеничног описа дела датог у изреци правноснажне пресуде јасно произилазе сва битна обележја кривичног дела из члана 230. став 1. у вези члана 30. КЗ, за које је окривљени оглашен кривим и то како објективна обележја која се односе на радњу „преношења у групи“ робе преко царинске линије избегавајући мере царинског надзора, тако и субјективна обележја која се тичу умишљаја окривљеног, којима је започео извршење кривичног дела али га није довршио, јер роба није пренета преко царинске линије (због интервенције полицијских службеника).

На исту повреду кривичног закона, бранилац окривљеног М.Н. указивао је и у жалби изјављеној против правноснажне пресуде Вишег суда у Шапцу ЗКЖ 206/14 од 09.02.2015. године, те имајући у виду да је Апелациони суд у Новом Саду, као другостепени суд, изнете жалбене наводе оценио неоснованим и у образложењу своје пресуде КжЗ 14/15 од 11.05.2015. године, на странама 2. и 3, с`тим у вези изнео јасне разлоге, које и овај суд у потпуности прихвата као правилне, то Врховни касациони суд на ове разлоге у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП и упућује.

Налазећи да из изнетих разлога побијаним правноснажним пресудама није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП на које се неосновано указује у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног М.Н., то је Врховни касациони суд на основу одредбе члана 490. и 491. став 1. ЗКП исти у том делу одбио као неоснован.

Остале наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног М.Н. којима се указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и оцену доказа - исказа саслушаних сведока, Врховни касациони суд одбацује као недозвољене, обзиром да не представљају дозвољен законски разлог у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП за подношење овог ванредног правног лека како окривљеном тако и његовом браниоцу.

С тога је Врховни касациони суд, из изнетих разлога, одлучио као у изреци ове пресуде, а на основу члана 490. и 491. став 1. ЗКП у односу на одбијајући део, а на основу члана 487. став 1. тачка 2. у вези са чланом 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен.

**Записничар-саветник,
Зорица Стојковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Веско Крстајић, с.р.**